

AZ ANGOL LORD MENYASSZONYA

Egyszer Vlagyimir város pici piacán véletlenül tanúja voltam egy fiatal elárúsító lány és alkoholos állapotban lévő vevője között lejátszódó botránynak.

A lány cigarettát árult, s munkahelyén valószínűleg csak az első napokat tölthette, mert lehetett látni, hogy még nehezen tudott eligazodni termékei között, a cigaretta márkákat összekeverte, ezért csak lassan szolgálta ki vevőit. Egy kisebb sor – három vevő – verődött össze előtte. A sor végén álló illuminált állapotban lévő férfi jó hangosan így szólt hozzá:

– Tudnál egy picit gyorsabban motyogni? Kétbalkezes szerencsétlenség!

A lány arca lángolt a szégyentől. Néhányan, akik arra felé haladtak, még meg is álltak, hogy megnézzék a lehetetlen eladónót.

Az ittas férfi tovább folytatta egy cseppet sem hízelgő kommentárját. Két doboz „Prima” márkájú cigarettát akart venni, de amikor rákerült a sor, a leány visszautasította kiszolgálását. Láthatóan zavartan, lángoló arccal, könnyeit nyelve kijelentette a vásárlónak:

– Ön sértő módon viselkedik, ezért nem szolgálom ki.

A vásárló az eseményekben bekövetkezett meglepő fordulattól előbb szinte sóbálvánnyá vált, majd az egyre nagyobbá duzzadó báméskodók tömege felé még durvább kifejezésekkel, még nagyobb kiabálásba fogott:

– Nézenek oda! A kis kétbalkezes nebáncsvirág! Ha

majd férjhez mész, az urad majd még úgyabbul mondja meg neked, ha a konyhában főtt tyúk módjára fogsz motyogogni!

— De én nem engedem meg a férjemnek, hogy sértegetsen — válaszolta a lány.

— Ugyan, ugyan, ki vagy te? Nagyságos szerencsétlenség! — kiáltott fel még harsányabban, még mérgesebben a borgőzös férfi — Nem engedi meg a férjének... ugyan kihez kívánsz feleségül menni, te, egy lordhoz netán?

— Igen, egy lordhoz, semmi köze hozzá, az én dolgom! — vetette oda röviden a leány és elfordult.

A helyzet egyre éleződött. Egyik oldal sem akart engedni. Az esemény fejleményét a kis piac törzsvendégeinek már jókora tömege figyelte. Az egybegyűltek a piaci elárusító lány angol lordhoz való férjhezmeneteléről gunyoros megjegyzéseket kezdtek bekiabálni.

A szomszéd pulttól felállt egy másik lány és bajbajutott barátnőjéhez ment. Mellé állt és csak állt némán.

Így álltak némán mindketten. A két fiatal lány - minden valószínűség szerint mindketten frissen kerültek ki a középiskolából - az összesereglett emberek előtt állt, akik szemtelen és gőgös viselkedésüket tárgyalták.

A legtöbben azon élcelődtek, hogy mennyire abszurd egy ilyen valakinek egy lordhoz férjhez mennie, s hogy tudja ennyire túlértékelni képességeit és lehetőségeit.

A helyzetet egy fiatalember oldotta föl — a piaci standok tulajdonosa. Amikor a leányhoz ment, előbb szigorú hangon követelte, hogy szolgálja ki a vevőt, de amikor a leány őt is visszautasította, gyorsan talált egy olyan megoldást, amely mindenkit kielégített. Pénztárcájából pénzt vett elő s így fordult az elárusító leányhoz:

— Tisztelt hölgyem, ha nem terhelem, legyen olyan kedves, adjon el nekem két doboz „Prima” márkájú cigarettát!

— Tessék, kérem! — válaszolta a leány és átnyújtotta neki a cigarettát.

A fiatalember odaadta azt az elégedetlenkedő vásárlónak és miután a konfliktus megoldódott, az emberek szétszéledtek. Az eseménynek volt azonban folytatása, még hozzá váratlan és meglepő.

Amikor ezen incidens után a piacra mentem bevásárolni, szinte akaratlanul mindig megfigyeltem a két fiatal elárúsítónót. Már ugyanolyan jártassággal dolgoztak, mint idősebb kolléganők, ugyanakkor jelentősen különböztek tőlük. Termetük sudár, szerényen, mégis szépen öltözködtek, arcukon semmi fölösleges szépítőszert, de még mozdulataik is elegánsabbak voltak, mint más korabeli társuknak. A leányok majdnem egy évig dolgoztak a piacon majd egyszerre hirtelen eltűntek.

Egy további fél év múlva, nyáron, ugyanazon a piacon egy elegáns fiatal nőre lettem figyelmes, aki a gyümölcsárusok pultjai előtt haladt el. A sok nő közül kitűnt büszke testtartásával is, drága, divatos öltözékével is. A látványos megjelenésű nő mögött egy elegáns férfi lépkedett kosárral a kezében, mely tele volt különböző gyümölcsrel.

Az elismerő férfi és a nyilvánvalóan irigykedő női tekinteteket magára vonzó fiatal nőben az egykor cigarettát árusító lány barátnőjét ismertem fel.

A fiatal párhoz léptem és megmagyaráztam - inkább a kisasszony éber szemekkel vizsgálódó társának - érdeklődésem okát. A fiatal nő végül megismert. Asztalhoz ültünk egy nyitott kávéházban és Natasa - így hívták a leányt - az utolsó félévben történt eseményekről kezdett mesélni.

— Azon a napon, amikor a piaci törzsvendégek szeme láttára Kátya konfliktusba keveredett, eldöntöttük, hogy felmondunk, nehogy kinevessenek bennünket. Emlékszik ugye, Kátya akkor azt mondta, hogy feleségül megy egy angol lordhoz. Az emberek akkor őt ott kinevették. Vagyis, azt gondoltuk, hogy továbbra is rajtunk fognak nevetni, újjal fognak ránk mutogatni.

Munkát sajnos máshol nem sikerült találnunk. Hiszen

csak akkor fejeztük be az iskolát, főiskolába nem jutottunk be. Persze, én csak közepes tanuló voltam, de Kátya majdnem tiszta jeles. A vizsgákat is jó eredménnyel végezte, mégsem sikerült tovább tanulnia. A tandíjmentes főiskolai helyek számát csökkentették is, fizetni az iskolát nem volt lehetősége. Édesanyja keveset keresett, apja pedig nem volt. Hát ezért mentünk a piacra árulni, hiszen más helyre nem is vettek volna fel minket.

Dolgoztunk és a rákövetkező éven induló főiskolára készültünk. De a piacbéli események után egy héttel Kátya hirtelen ezzel jött nekem: „Fel kell készülnöm, hogy méltó felesége legyek egy angol lordnak. Akarod, hogy együtt készüljünk fel?”

Azt hittem, hogy a barátnőm viccelődik, de egyáltalán nem így volt. Kátya az iskolában is nagyon kitartó volt.

A könyvtárban ráakadt egy programra, mely a nemesi leányok intézményes neveléséről szólt, s ezt a jelenlegi körülményekhez igazította. Nagy elszántsággal elkezdtek a felkészülést Kátya programja szerint.

Táncolni tanultunk, aerobikkal foglalkoztunk, Anglia történelmét, nyelvét tanultuk, a helyes kiejtést, megjelenést és finom modort. A TV-ben politikai társalgásokat néztünk, hogy beszélgetni tudjunk okos emberekkel. Még a munkában, az elárusító pult mögött is igyekeztünk ennek szellemében viselkedni, hogy modorunk, megjelenésünk természetes legyen.

Megkaptuk a fizetést, de magunkra nem költöttünk belőle semmit. Még kozmetikai cikkeket sem vásároltunk — spóroltunk. Arra gyűjtögettük a pénzecskénket, hogy az alkalomhoz illő öltözéket varrassunk, Angliába társasutazásra fizessünk be.

Kátya azt mondta, hogy angol lordok nem járnak a mi parányi vlagyimiri piacunkra. Ezért nekünk kell Angliába mennünk. Akkor majd a lehetőségeink nagymértékben megnőnek.

Megérkeztünk tehát egy turistacsoporttal Angliába. A két hét gyorsan elszállt. Persze, érte ugye, angol lordok nem vártak ránk, s nem is kísérettek bennünket. Igaz, jómagam nem is számítottam semmi ilyesmire, csak Kátya „gardedamját” játszottam. De ő reménykedett. Kátya nagyon makacs. Egyre az angolok arcát kémlelte, kereste a neki rendeltetettet. Két alkalommal még táncklubban is voltunk, de minket egyszer sem kértek fel.

Az elmenetelünk napján már az autóbusz felé indultunk, amely a repülőtérre vitt volna bennünket, de Kátya még mindig reménykedett, egyre nézelődött, kémlelt maga körül. Már az autóbusz lépcsőjén álltunk, amikor Kátya hirtelen letette táskáját, oldalra nézett és így szólt: „Itt van! Megjött!”

Láttam, hogy a járdán egy fiatal férfi haladt magába mélyedve, ránk még csak nézni sem nézett, a szállodába indult volna. Úgy történt, ahogy gondoltam. Elért egészen hozzánk, de barátnőmre még csak nem is pillantott, elhaladt mellette.

S ekkor Kátya hirtelen — az ember ilyet szinte el sem hinne —, hangosan megszólította.

A fiatal férfi felénk fordult. Kátya lassan, de határozottan hozzá lépett és angolul ezt mondta: „Kátyának hívnak. Oroszországból vagyok. Most a repülőtérre megyek az autóbusszal a turistacsoportommal. Azért léptem Önhöz, mert... megéreztem, hogy nagyon jó felesége tudnék lenni. Még nem szeretem Önt, de meg fogom tudni szeretni, és Ön is meg fog engem szeretni. Nagyon jó gyermekeink lesznek. Egy kisfiú és egy kislány. Boldogok leszünk. S most, ha akarja, elkísérhet engem a repülőtérre.”

A fiatal angol férfi nagyon komolyan nézte Kátyát, és nem válaszolt neki, valószínűleg a meglepetéstől szóhoz sem tudott jutni. Majd végül azt mondta, hogy nagyon fontos üzleti tárgyalása van, szerencsés utat kívánt és elment.

Az úton egészen a repülőtérig Kátya némán nézett ki az autóbusz ablakából, egyetlen szót sem szóltunk egymáshoz. A turisták előtt, akik szemtanúi voltak e jelenetnek a szálloda kijáratában, valahogy kellemetlenül éreztem magamat én is, Kátya is. Kimondottan a bőrömön éreztem, milyen gunyorosan nevetgéltek Kátyán az emberek, elítélték.

De amikor megérkeztünk a repülőtérré, a buszból kiszálló Kátyát egy hatalmas virágcsokorral a kezében éppen ez a fiatal angol várta.

Kátya a földre engedte, de nem, nem is engedte, hanem egyszerűen dobta táskáját, a csokrot el sem tudta venni, mert egyenesen a nyakába ugrott és elsírta magát.

A férfi kiejtette kezéből a csokrot és a rózsák szétszóródtak. Csoportunk a virágokat kezdte szedegetni, de Kátya és az angol csak álltak összeölelkezve. A férfi Kátya haját simogatta. S mintha senki sem lett volna körülöttük, hadarva mondta Kátyának, hogy micsoda egy tökkelütött, hiszen kis híján elszalasztottá a sors kínálta lehetőséget, s ha nem sikerült volna Kátyát utolérnie, egész életében boldogtalan lett volna, s mindezt Kátyának köszönheti, mert rátalált.

A repülő kéréssel indult. Nem fogom magyarázni hogyan, de én tartottam föl az indulást.

Ahogy kiderült, Kátya angolja diplomatacsalád sarja és maga is ilyen körökben kívánt dolgozni.

Miután visszatértünk Oroszországba, minden nap felhívta Kátyát. Hosszan beszélgettek. Kátya jelenleg Angliában van, várandós. Hiszem, hogy igazán szeretik egymást. Én is elhittem, hogy létezik „Szerelem” első látásra.

Amikor Natasa elmesélte a hihetetlen történetet, az asztal mellett ülő társára nézett és elmosolyodott. Megkérdeztem, hogy vajon régen ismerik-e egymást. A fiatalember így válaszolt:

— Hiszen mi együtt voltunk a turistacsoportban. Amikor az angol kiejtette kezéből a csokrot, Natasa a virágokat kezdte szedegetni, én pedig hozzáláttam, hogy segítek neki. Most viszont a gyümölcsös kosarat hordozom utána. Ugyan, hol vagyunk mi az angol lordoktól!

Natasa gyengéden párja vállára helyezte kezét és mosollyal az ajkán így szólt:

— Ugyan, hol vannak az angol lordok a mi orosz férfiainktól.

Majd a boldog lány felém fordult s így szólt:

— Andrejjel egy hónapja vagyunk házasok, most az én szüleimet jöttünk meglátogatni.

A lányok története hallatán sokan gondolhatják, hogy szerencsájük volt, hogy ez egy rendhagyó eset. Én mégis határozottan állítom, hogy ez az eset teljesen szabvány- és törvényszerű. Sőt, mi több, állítom, hogy ha más lányok is megismétlik Kátya és Natasa cselekvéseit a felállított sorrend szerint, előre vetíthetnek maguknak egy hasonlóan megoldódó helyzetet. A nevekben, a jövődöbelik jellemében és az eltökélt szándék beteljesülésének a határidejében lehetnek természetesen különbségek, de az, hogy hasonló helyzet előfordulhat másokkal is, már előre meg van határozva. Ki határozta meg előre? Maguk a lányok, gondolataik képe és a kép megalkotását követő cselekvések egymás utáni sorrendisége.

ítéljék meg Önök maguk! Kátyában felébredt egy vágy-álom vagy egy cél - férjhez menni egy angolhoz. Nem fontos, minek a hatására kezdte ezt vágyani. A legkézenfekvőbb az, hogy a piac légköre volt számára elfogadhatatlan, az alkoholizáló vásárlók, a durvaság, de az is lehet, hogy a botrányos vásárló gúnyolódása.

Tehát, megjelent a vágy. Na és? Kevés akad olyan a fiatal lányok között, aki ne álmodozna egy fehér „Mercedesen”

